

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.237 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 november 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. KNAPEN, die loco advocaat G. BALEANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn.

Op 12 februari 2008 dient verzoeker een vestigingsaanvraag in als zelfstandige.

Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing om aan verzoeker het verblijf te weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 augustus 2008 maakt verzoeker zich schuldig aan diefstal met braak, inklimming en het gebruik van valse sleutels.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Minister van asiel- en migratiebeleid of zijn gemachtigde W. V. H. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming-valse sleutels

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt verzoeker twee stukken neer waaruit blijkt dat hij onder medische behandeling is. Daar deze stukken niet relevant zijn voor het wettigheidsonderzoek van de onderhavige zaak worden ze uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt de vernietiging wegens een foutieve en onvoldoende motivering van de beslissing doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij de openbare orde zou kunnen schaden omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming en vals sleutels, dat deze motivering manifest ontoereikend is.

Verzoeker vervolgt dat hij door alle tegenslagen, zoals hij uiteenzet in zijn feitenrelaas in het verzoekschrift, een anderhalve fles Cognac opgedronken heeft, een geel fluovestje heeft aangetrokken en in een woning in Riemst een venster stukgeslagen heeft om twee vazen te stelen. In dronken toestand heeft hij zich voor de desbetreffende woning op het trottoir neergezet met de twee vazen naast zich om vervolgens te wachten op de politie. Verzoeker is dan ook van mening dat uit deze feiten blijkt dat hij geen dief is en dus ook de openbare orde niet kan schaden, dat deze feiten immers uit stommiteit gepleegd zijn daar hij dronken was op het ogenblik van de feiten. Dat hij trouwens ook voor deze feiten heeft gevangen gezeten en dit van 17 augustus 2008 tot 19 november 2008, dat hij voor zijn fout reeds geboet heeft. Dat hem extra straffen door hem het grondgebied te doen verlaten, dan ook een onredelijkheid en een onbillijkheid zou uitmaken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de

beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker bekritiseert de motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker van mening is dat uit de door hem opgesomde feiten blijkt dat hij geen dief is en dus ook de openbare orde niet kan schaden, dat deze feiten immers uit stommitieit gepleegd zijn daar hij dronken was op het ogenblik van de feiten, wijst de Raad erop dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hij geen dief zou zijn nu vaststaat dat verzoeker effectief veroordeeld werd voor de feiten en er een gevangenisstraf voor kreeg. Het komt de Raad niet toe om opnieuw te oordelen over de feiten die geleid hebben tot de veroordeling. Tot het bewijs van het tegendeel zijn de feiten, die geleid hebben tot een veroordeling en een gevangenisstraf, vaststaand en kon de gemachtigde van de minister zich er dan ook in alle redelijkheid op beroepen om te stellen dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar verzoeker stelt dat hij voor dezelfde feiten heeft gevangen gezeten en dit van 17 augustus 2008 tot 19 november 2008, dat hij voor zijn fout reeds geboet heeft en dat hem extra straffen door hem het grondgebied te doen verlaten, dan ook een onredelijkheid en een onbillijkheid zou uitmaken, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het "non bis in idem"-beginsel belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS nr. 165.665, 7 december 2006).

Uit het enig middel volgt dat het loutere feit dat verzoeker de feiten anders wenst te appreciëren en deze feiten wenst te minimaliseren, geen middel is dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker erkent de feiten op zich waarvoor hij veroordeeld is. Zoals reeds gesteld, kon de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.